

MÕNEDEST VEPSA KEELE DERIVATSIOONISUFIKSEIST

P. Kokla

Eesti keele ring

Juhendaja prof. P. Ariste

Rikkalikud derivatsioonivõimalused tänapäeva läänemeresoome keeltes on tekkinud ja arenenud paljude aastatuhandete kestel. Enamik derivatsioonisufikseid on tekkelt samad, samuti on rohkesti sääraseid funktsioone, mis pärinevad juba läänemeresoome aluskeelest. Peale selle on iseseisvate läänemeresoome keelte olemasolu kestel arenenud eri keeltes uusi derivatsioonivõimalusi, mis on omased ainult ühele või mõnele sugulaskeelele.

Vaatleme nüüd mõningaid vepsa sufikseid, mida ei leidu teistes läänemeresoome keeltes või mille kasutamises esineb erinevusi võrreldes teiste läänemeresoome keeltega.

Vepsa sufiksil *-hk* on otsene vaste ersa-mordva keeles, kus komparatiiv-käände lõpp on *-ška*: *модашка* 'nagu maa, maa-sarnane' *пандошка* 'nagu mägi'. Läänemeresoome keeltes *h* põlvneb *š*-st. Läänemeresoome aluskeeles on sufiksile *-hka* liitunud veel deminutiivne sufiks *-i*. Edasine foneetiline arenemine on olnud **-hkai* > **hkoi* > *hko* (praegune soome kuju) Vepsa keeles on *hko* > *hk*. Sufiks *-hk* annab adjektiividele moderatiivse tähenduse. Vepsa keele iseärasuseks on see, et *-hk* liitub eelistatult just komparatiivile: J *hubembahk* 'natuke halvem' (*huba* 'halb', komp. *hubemb*)¹; J *jügedembahk* 'natuke raskem'; *levedembahk* 'natuke laiem' LVHA; *korftembahk* 'natuke kõrgem'; *norembahk* 'natuke noorem' Ei tule siiski arvata, et *-hk* positiivis ei esinegi (tõsi küll, harvemini kui komparatiivis) *norehk* (*noretab*) 'noorevõitu' (vrd. soome *nuorehko*); V *kuivahk*, mitmus *kuivahkod* 'kuivavõitu'; *peñehk* 'väikesevõitu' VKG 21 (vrd. soome *pienehkö*); *kovahk* 'kõvavõitu' VKG 21; *lebedahk* 'laiavõitu' VKG 21.

---

¹ Kui näite juures on ainult kohanime lühend, allikale, kust vastav näide võetud, pole aga viidatud, siis on see pärit autori kirjapanekuist vepslaste juures.

Sufiks *-koz* esineb ainult vepsa keeles. See on analoogiamoodustis sufiksist *-hk* sufiksi *-kaz* mõjul. Tähenduski on sama, mis *hk*-adjektiividel. L. Kettunen seletab sufiksi *-koz* tekkimist lähtudes sellest, et *hk*-adjektiividel on sõna lõpul toimunud metatees (nimelt positiivis) *hk* > *kh*. *kh*-lõpuliste adjektiivide genitiiv on *-khon*, *kaz*-adjektiivide genitiivi lõpp aga *-khan* (vpsL). Genitiivide teatava sarnasuse tõttu muutus ka *kh*-sõnade nominatiiv: *h* kadus ja türevokaalile *o* liitus z.² Nominatiiv *kovakh* (*kovahk*, vrd. soome *kovahko* 'kõvavõitu'), *märgakh* oleks ka raskesti hääldatav. Kuigi selline sõnalõpuline metatees on hüpotees, võiks ta siiski olla usutav, seda enam, et kesk-vepsas, kus *-hk* on positiivis säilinud, ei kohta me ka *koz*-sufiksilisi adjektiive. Igal juhul on ilmne, et sufiks *-koz* on tekkinud sufiksi *-kaz* ja *o*-tüveliste *hk*-adjektiivide baasil: gen. *kalakhan*, *kovakhon*; nom. *kalakaz* 'kalarikas' siit ka *kovakoz* 'kõvavõitu' *-koz* annab adjektiivile moderatiivse tähenduse: *aigakoz* : *aigakohon* 'natuke varane' LVHA; *tšomakoz* 'ilusavõitu' LVHA (< *tšoma*); *ahthakoz* 'kitsavõitu' LVHA (< *ahtaz* : *ahthan*); *hobedakoz* 'pehmevõitu' (< *hobed* : *hobedan*). Nagu näeme, liitub *-koz* genitiivis vokaaltüvele.

-šine. See on üks nooremaid sufikseid vepsa keeles. Huvitav on ta just seetõttu, et teistes läänemeresoome keeltes teda ei leidu. Liitsufiks on tekkinud sel teel, et *-s-+ -ine*, kus *s* on pärit inessiivi lõpust *-s* < *-*ssa*, *-*ssä* < *-*sna*, *-*snä*.³

-ine on tuntud ürgne läänemeresoome sufiks, esineb ka kaugemais sugulaskeelis, näit. ersa-mordva keeles. Võrreldagu siin sufikseid *-hiine* (soome *-hinen*), *-liine* (soome *-llinen*), *-naine* (soome *-nainen*, *-näinen*), mis koosnevad samuti käändelõpust ja sufiksist *-inen*. Toodagu mõned näited kõnesoleva vepsa sufiksi kohta. Kõigepealt on adjektiive, mis näitavad ainet, millest miski on tehtud: V *ol'gešine katuz* 'õlgkatus' (< *ol'g*) V *lišašine* 'lihas' (< *liša*) Põhja-vepsas ja lõuna-vepsas esineb *-šine*: K *šavešine prihäine* 'savist poisike' NÄKM 178; *heinašine händäne* 'heinast sabake' NVM (< *hejn*). Teiseks on adjektiive, mis näitavad, millega miski on koos või määratud: K *verešine lava* 'verine põrand' NÄKM 167 (< *vert*). K *voišine pähut* 'võine peake' NÄKM 186 (< *voi*).

-žom. Selle sufiksi päritolu ja areng pole siiani täielikult selgitatud. Tunkelo järgi võiks ta lähtuda vormidest *heinisema*, *küsisema*⁴, *marjaisema*. Sõna esimese osa moodustab adjektiivi tüvi **kūsiņen* : *kūsiņen* (siit **kūsiņ-*), **marjainen* : **marjaisen* (siit *marjaisē-*), millele liitus sõna *mā*. Täenduslikult põhjendub see seletus hästi, sest algselt on *mā* liitunudki ainult sellistele tüve-

² E. Tunkelo, Õpetatud Eesti Seltsi Toimetised XXX, lk. 750 jj.

³ E. Tunkelo, Sealsamas.

⁴ E. A. Tunkelo, VKÄ 234.

dele, mis on tähenduslikult ühendatavad maaga (marjamaa, heinamaa). Alles hiljem, kui mitmesuguste kadude ja muutuste tagajärjel oli tüve *s*-st ja lõpuvokaalist ning sõna *mā m*-st kujunenud uus sufiks *-žom*, liitus ta ka teistele, maaga ühendamatuid mõisteid väljendavaile sõnadele, näiteks *noř + žom > nořžom* 'noorsugu' VKÄ 233. Sufiksi *-žom* abil tuleb vepsa keeles rohkesti kollektiivnoomeneid: K *kaumžom ~ koumžom* 'kalmistu' VKÄ 233 (< *kaum*); K *küşšom* VKÄ 233; Sm *kuššom* VKÄ 233 'kuusik'; J *koižom*, Nm *koižom* 'kaasik' (< *koiu*); põhja-vepsa *hapšom* 'haavik' (< *hab*); põhja-vepsa *l'epšom* 'lepik' (< *l'ep*); marjažom VVV. V *maržom* 'marjamaa' (< *marj ~ mar*); V *babarmžom* 'vaarikamaa'; J *maňzigžom* 'maasikamaa' (< *maňzig*); J *muštigžom* 'mustikamaa' (< *muštik*). Enamikul neist sõnadest on sünonüümid sufiksiga *-išť* (*koiuišť* 'kaasik') ja paljudel ka sufiksiga *-(i)k* (*babarmik* 'vaarikamaa').

Sufiks *-tab* on päritolult passiivi oleviku partitsiip. Läänemere-soome aluskeeles tuleb lähtuda vormidest *-ttapa*, *-ttäpä* : *-ttaþa*, *-ttäþä* (*-tt* < *-kt*): **andęttapa* soome *annettava*, eesti *antav* (on toimunud üldistus nõrga astme kasuks): *kirjoittettaþa* > soome *kirjoitettava*, eesti *kirjutatav*. Vepsa keeles tuleb siin lähtuda ainult klusiililisest vormist *-ttapa*, *-ttäpä* > *-tab* (*-täb*), sest vepsa keeles me ei leia jälgi sufiksilisest astmevaheldusest. Liitudes adjektiividele annab sufiks *-tab* neile moderatiivse tähenduse: V *noretab* 'noorevõitu' (< *noř*); V *šivętab* 'sügavavõitu' (< *šivę*); *käredatab* VKG 21 'ägedavõitu' (< *käred*); *mustatab* VKG 21 'mustavõitu' (< *must*)

-ez, *-ez*. *z*-element ulatub permi keelteni. Algselt on ta tuletanud deminutiive. Tema vanem kuju on *-ks*, mis tuleb tänapäevalgi nähtavale soome keeles ja eesti murretes (soome *kannus* : *kannuksen*, eesti murd. *kannus* : *kannukse*) Paljud ersa-mordva *ks*-noomenid, mis väljendavad kuulumist millegi juurde, on tuletunud täiesti analoogiliselt läänemere-soome sõnadega, näiteks läänemere **sormus* : **sormuksen* (< **sormi* **sormęn* 'sõrm' + sufiks), ersa-mordva *кeďькc* 'käevõru' (*кeďь* 'käsi') Sufiks on ühendatav translatiivi lõpuga, olles kujunenud järgmiselt: **ksa*, **ksä* > **kse*, **kse* > *-ksi* > *-ks* > *-s* > *-z*. Vepsa keeles esineb *z*-element ka sufiksiga *-uz* ja *-iž*. Vokaali *e ~ e* küsimus pole tänini üksikasjaliselt selgitatud. Võib oletada, et siin on tegemist vokaali redutseerumisega, mis vepsa keeles on kaunis levinud nähtus (*a*, *ä*, *u*, *ü* > *e* *e ~ e*). Sufiksiga *-uz* ja *-ez* *-ez* sugulust rõhutab ka nende tähendusfunktsiooni sarnasus — mõlemate üheks funktsiooniks on tuletada tegevust väljendavaid substantiive: J *kirjutež* 'kirjutamine' (< *kirjutan*), vrd. *uz*-sufiksiga *openduz* 'õppimine' jt.; *kuibatež* 'kuivatamine' VVV (< *kuivatan*). Sufiks *-ež* *-ez* tuletab ka abst-

raktnoomeneid: J *hajotez* 'kaotus' (< *hajotan*); S *abutez* 'abi', kuid ka 'aitamine' (< *abutan*) Konkreetseid esemeid väljendavad substantiivid on Pd *lämbit'ez* 'küte' (< *lämbitan*); V *särahtez* 'peerg'

-*tez*, -*tez*. Antud sufiks on tekkinud analoogiliselt sufiksiga -*tiž* — *t* on verbi tüvest sufiksisse üldistunud. Selliste sõnade eeskujul, kus verbi tüves on juba -*t*- (*magut-tiž* 'loomade jahujook' verbist *maguta-da* 'jahujooki segada' LVHA) kandus ta ka nendest verbidest tuletunud substantiividesse, kus -*t*- puudus (*rahno-tiž* 'lõigatud põld' verbist *rahn-da*: *rahno-n* 'vilja lõigata').

-*maz*. Sufiks koosneb elementidest -*ma*, -*mä* + -*s*. -*ma*, -*mä* on sama, mis rühmas *jom* 'jook' (< *jōma*). Sufiks -*maz* pole siiski kuigi produktiivne sufiks: *katkōmaz* 'katkenud koht' LVHA (< *katkōša* 'katki murda'); *t'ervōmaz* 'tõrvaga läbiimbunud koht okaspuus' LVHA (< *t'erodan* 'tõrvan').

-*oz*. See sufiks koosneb elementidest: -*o* + -*z*. *o* on nähtavasti sama, mis *o*-liide sellistes sõnades, nagu vepsa *jauho* (< tüvi *jauha- + -*i*), soome *halke* (murd. *halka*- + -*i*). -*z* on sama element, mis esineb sufiksides -*kez*, -*iž*, -*ez*. Sufiks -*oz* ei ole vepsa keeles kuigi produktiivne. Esitatagu tema kohta näiteid: *keitoz* (: *keitosen*) 'supp' LVHA (< *keitta*: *keitan* 'keeta') vrd. soome *keitos* 'supp'; *kasardoz* 'laasitav koht metsas' LVHA (< *kasarta kasar-dan* 'võsa raiuda'); *huigutos* 'hüüd, hüüe' ANT 85.

Järgnevalt vaatleme mõningaid verbaalsufikseid.

Sufiks -*škand*- esineb läänemeresoome keeltest ainult vepsa keeles ja karjala keele lüüdi murdes, kus on tugev vepsa substraat. On võimalik, et vepsa sufiksil on otsene vaste mordva keeltes kujul -*skad*(ə), -*skəd*(ə), millel on samuti inhoatiivne tähendus nagu vastaval sufiksil vepsa keeleski: ersa-mordva *веляськадомс* 'pöörlema hakkama' (*велямс* 'pöörlema').⁵ Teiselt poolt on oletatud ka sugulust lapi sufiksiga -*išgoattet*, mis moodustab samuti inhoatiivseid verbe: *darbašišgoattet* 'vajama hakkama' (< *darbašet* 'vajama').⁶ Vepsa keeles võib sufiks -*škand*- liituda igale verbile, olles seega õieti vorme tuletav sufiks. Tavaliseks funktsiooniks on inhoatiivsuse märkimine: Š *ot' i sidei koivhu i l'öškañž* 'võttis ja sidus kase külge ja hakkas lööma (peksma)' NÄKM 22 (< *l'öda*); Š *i el'äškañž akaņke mužik se* 'ja hakkas naisega elama see mees' NÄKM 22 (< *el'äda*); Š *noid d'esl'i noidižšeškandob* 'kui nõid nõiduma hakkab' NÄKM 39 (< *noidižšeb*); V *hi šiloi mol'iškañžihoiš* 'nad hakkasid siis paluma' (< *mol'imoi* 'palun'); *hernuškata* 'aevastama hakata' (< *hernuda*); *kadoškata* 'kaduma hakata' (< *kadoda*); põhja-vepsa *d'oškañž* 'hakkas jooma' (< *joda*).

⁵ V. Hallap, Verbaaltuletussufiksids mordva keeltes, Tallinn, 1955, lk. 487. (Kandidaadiväitekirj.)

⁶ P. Hunfalvy, A lapp nyelv, Nyelvtudományi közlemények V, lk. 404.

Sufiksi *-škand-* teiseks, sekundaarseks funktsiooniks on tuleviku väljendamine: Š *i sogenob, ei nägiškande ni mida enamba* 'ja jääb pimedaks, ei näe (tulevikus) midagi enam' NÄKM 19 (< *nähta* : *nägen*); V *mi şindei en şetaşkakoi, en sobitaşkakoi, en keŋgitaşkakoi* 'me ei sööda sind, ei riieta, ei anna jalatseid' (< *şetta* : *şetan*, 'sobitada, keŋgitada'); L *i šöd ei enamb ei tusttuşkande* 'ja sööd ja enam ei igatse' NÄKM 439 (< *tusttuda*).

-zu-. See on sufiks, mida ei leidu üheski teises läänemeresoome keeles. Et *-du-* ja *-zu-* kõrval esineb samas, refleksiivses tähenduses ka *nu-* ning et *nda-* verbidest on refleksiiv sufiksiga *-nu-*, siis oletab L. Kettunen, et *sta-*, *išta-* verbidest oleks see sufiksiga *-zu-*. Niisiis verbipaariga *süvendada* — *süvenuda* analoogiliselt ka *käbištada* — *käbizuda* ('punaseks värvida — punaseks muutuda').⁷ Seda tüüpi sõnadest oleks *-zu-* abstraherunud mujalegi. Selline oletus on siiski kunstlik ja Kettunen toob selle tõestuseks ainult ühe sõnapaari. Ilmselt on tegemist sama sufiksilise elemendiga, mis esineb ka ersa-mordva keeles *пеленьзямс* 'pilvinema' (*пель* 'pilv') jt. Vepsa keeles on *z-*le liitunud refleksiivne sufiks *-u-* (*z* esineb ka transitiivide sufiksi *-zoita-* komponendina jt. sufiksites). *zu-*sufiksliste verbide tähendus on enamasti refleksiivselt translatiivne: *pimizuda* 'pimeneda' LVHA (< *pimed*); *kovęrzuda* 'köverduda' LVHA (< *kovęr*): *kovizuda* 'köveneda' LVHA (< *kova*); *vęgizuda* 'tugevneda' LVHA (< *vęgi* 'jõud'); V *humalzuda* 'purju jääda' (< *humal* 'humal'), vrd. soome *humaltua*; *lahozuda* 'pehkida' (< *laho* 'mäda', esineb ka *lahoduda*); J *kivizuda* 'kivistuda' (< *kivi*), K *el'äbzuda* 'ellu ärgata, elustuda' NÄKM 169 (on moodustunud täpselt nagu eesti keeles *elavneda* — partitsiip *el'äb* + refleksiivne sufiks *-zu-*; soome keeles on refleksiivne sufiks liitunud otse verbi konsonanttüvele *elpyä*).

Deverbaalseid verbe, kus esineb liide *-zu-*, on näiteks *virizuda* 'süttida' LVHA (< *viritada* 'süüdata'); *avāzuda* 'avaneda' LVHA (< *avāfa* 'avada'); *puzęrzuda* 'surutud olla' LVHA (vrd. soome *pusertua* — sama tähendus); *nojazuda* 'najatada, tugineda' LVHA (vrd. soome *nojautua*); *rebizuda* 'rebeneda' LVHA (< *rebitada* 'rebida')

-nzdu- Siin on võimalik kolme sufiksi kontaminatsioon: *-nu-* (või *-ne-*) + *-zu-* + *-du-*. Vrd. ersa-mordva *виеньзямс* 'tugevnema' (*виу* 'jõud'), *кевеньзямс* 'kivistuma' (*кев* 'kivi')⁸ Teistes läänemeresoome keeltes sufiksit *-nzdu-* ei leidu. Ta tuletab nagu eelminegi sufiks refleksiivseid verbe: Š *kivenzduda* 'kivistuda'; Š *kovinzdub* 'köveneb'

Vepsa verbaalsufiksitate hulgas leiame rohkesti liitsufikseid. Selliseid sufikseid on järgmised.

⁷ L. Kettunen, LVHA I 66.

⁸ М. Е. Евсевьев, Основы мордовской грамматики, Москва, 1928, стр. 188.

-*zuhta*- See sufiks esineb vaid üksikuis verbides ning ta märgib lühiajalisust: *l'ebāzuhtta* (: *l'ebāzuhtan*) 'natuke puhata' LVHA (< *l'ebāsta* : *l'ebāzun* < *l'ebo* ~ *l'ebu* 'puhkus'); T *tarbiš*, *bašib*, *nügüd jo l'ebāzuhtta* 'on vaja, ütleb (räägib), nüüd juba natuke puhata' NEV 51.

-*stuhta*-. Komponentid: *-stu-* + *-hta-* Esineb harva: *humāstuhta* 'natuke purju jääda' LVHA (< *humāstuda*).

-*htoita*-. Antud sufiksis on liitunud momentaanne *-hta-* + kausatiivne *-(i)ta-*. Nagu sufiksi komponendidki näitavad, tuletab ta momentaanseid kausatiive (mõnikord võib kausatiivne tähendus ka puududa) J *kolahtoitta* (: *kolahtoitan*) 'koputada', lõuna-vepsa *kolahtōtta* 'kolahtada lasta' (vrd. soome *kolahduttaa*) LVHA; L *jauhon da tuhkan sil'mil'e tuhahtoit'* 'jahu ja tuhka silmile paiskas' NÄKM 416; V *miña nahkan räzahtoitan* 'ma rebin naha maha'; *hurahtōtta* 'vurahtada lasta' LVHA; *robahtōtta* 'korruga robiseda lasta' LVHA (< *robahtada*).

Nagu eespool toodust näeme, on vepsa keeles sufikseid, mis pälvivad mitmes suhtes tähelepanu ning osutavad vepsa keele tihedatele sidemetele volga keeltega, mis on kestnud võib-olla kauemgi kui teistel läänemeresoome keeltel.

KASUTATUD KIRJANDUS

1. A. Ahlqvist, Anteckningar i Nord-Tschudiskan, Helsingfors 1856.
2. V. Hallap, Verbaaltuletussufiksids mordva keeltes, Tallinn 1955 (kandidaativäitekiri TRÜ soome-ugri keelte kateedris).
3. P. Hunfalvy, A lapp nyelv, Nyelvtudományi közlemények k. 5, Budapest 1866.
4. M. M. Hämmäläinen — F. A. Andrejev, Vepsa-venähine vajehnik, Moskva-Leningrad 1936.
5. M. M. Hämmäläinen — F. A. Andrejev, Vepskijan kelen grammatik, Leningrad 1934.
6. M. E. Евсеевъ, Основы мордовской грамматики, Москва 1928.
7. L. Kettunen, Lõuna-vepsa häälik-ajalugu, Tartu 1922.
8. L. Kettunen, Näytteitä etelä-vepsästä, Helsinki 1920.
9. L. Kettunen — P. Siro, Näytteitä vepsän murteista, Helsinki 1935.
10. M. M. Коляденков — Н. Ф. Цыганов, Эрзанско-русский словарь, Москва 1949.
11. E. N. Setälä — J. H. Kala, Näytteitä äänis- ja keski-vepsän murteista, Helsinki 1951.
12. E. A. Tunkelo, Vatjan kielen äännehistoria, Helsinki 1946.
13. Opetatud Eesti Seltsi Toimetised XXX, Tartu 1938.

LÜHENDID

ANT	— A. Ahlqvist, Anteckningar i Nord-Tschudiskan, Helsingfors 1856	LVHA	— L. Kettunen, Lõuna-vepsa häälik-ajalugu, Tartu 1922
J	— Järved (külakond)	NEV	— L. Kettunen, Näytteitä etelä-vepsästä, Helsinki 1920
K	— Kaskez (külakond)		
L	— Ladv (külakond)		

- Nm — Nemža (külakond)
- NVM — L. Kettunen — P. Siro, Näytteitä vepsän murteista, Helsinki 1935
- NÄKM — E. N. Setälä — J. H. Kala, Näytteitä äänis- ja keski-vepsän murteista, Helsinki 1951
- Š — Šoutjärv (rajoonikeskus)
- T — Tsaigil
- V — Vilhal (rajoonikeskus)
- VKG — M. M. Hämäläinen — F. A. Andrejev, Vepskijan kelen grammatik, Leningrad 1934
- VKA — E. A. Tunkelo, Vepsän kielen äännehistoria, Helsinki 1946
- VVV — M. M. Hämäläinen — F. A. Andrejev, Vepsavenähine vajehnik, Moskva-Leningrad 1936
- ЭРС — М. М. Коляденков, Н. Ф. Цыганов, Эрзанско-русский словарь, Москва 1949

НЕКОТОРЫЕ СУФФИКСЫ СЛОВООБРАЗОВАНИЯ В ВЕПССКОМ ЯЗЫКЕ

П. Кокла

Кружок эстонского языка.

Руководитель проф. П. Аристэ

Резюме

Вепсский язык относится к прибалтийско-финским языкам. Довольно хорошо изучены историческая фонетика и синтаксис вепсского языка. Гораздо меньше проанализирована морфология. Автор настоящей статьи приводит некоторые суффиксы словообразования, которые являются типичными для вепсского языка. Примеры, которые приводятся в тексте, собраны, главным образом, автором во время диалектологических экспедиций к вепсам. Проанализированы следующие суффиксы.

Модеративный суффикс *-hk* (<*-*hko*): *huba* 'плохой' *hubemb* 'хуже', *hubembank* 'немного хуже' *kova* 'твердый' *kovahk* 'немного тверже'. Суффикс имеет прямые соответствия в мордовских языках.

Модеративный суффикс *-koz*: *kova* 'твердый' *kovakoz* 'немного твердый'. Суффикс является контаминацией двух суффиксов: *-hko-* + *-kaz*.

Суффикс *-šine*, при помощи которого образуются многие прилагательные: *ol'gešine* 'соломенный' < окончание инессива *-s* (<*-ssa*, *-ssä*) + прибалтийско-финский суффикс *-inen*.

Суффикс *-žom*, при помощи которого образуются многие собирательные существительные: *noř* 'молодой', *nořžom* 'молодежь'. Происхождение суффикса не ясно.

Модеративный суффикс *-tab* (<*-*ttapa*, *-*ttäpä*) (*must* 'черный' *mustatab* 'черноватый') был первоначально окончанием причастия страдательного залога.

В суффиксе *-ez -ez* (*kirjutez* 'писание' *abutez* 'помощь') произошла редукция гласного. Суффикс является тождественным с прибалтийско-финским суффиксом *-us*: *-uksen*. Редукция гласного произошла также в суффиксе *-tez*.

Редкий суффикс *-maz* (*t'erv* 'смола', *t'ervōmaz* 'смолистое место в дереве') происходит от прибалтийско-финского отглагольного суффикса **-ma*, **-mä* и суффикса *-s*. Слияние разных суффиксов является типичным для всех прибалтийско-финских языков.

Суффикс *-oz* (*keitoz*, *kītoz* 'суп') состоит из двух древних суффиксов: деминутивный суффикс *-oi* + *-s*.

При помощи суффикса *-škanđ-* образуются глаголы, которые обозначают начало действия: *l'öb* 'ударяет' 'бьёт', *l'öškandēb* 'будет бить' *l'öškañž* 'стал бить' Суффикс имеет соответствия в саамском и мордовских языках.

Суффикс образования возвратных глаголов *-zu-* (*käbizuda* 'покраснеть' 'стать красным' имеет соответствия в мордовских языках. Суффикс *-nzdu-* является контаминацией трёх возвратных суффиксов: *-ne-* + *-zu-* + *-du-*. Этот суффикс также имеет соответствия в мордовских языках.

Вепские суффиксы образования глаголов состоят часто из разных древних прибалтийско-финских суффиксов, как, например, суффиксы *-zuh̄ta-* < *-zu-* + *-hta-*, *-stuh̄ta-* < *-stu-* + *-hta-* *htoita-* < *-htai* + *ta* и т. д.